

EL CAÇADOR DE BALENES

Us explicaré la història d'un vell matrimoni que no va acabar com va començar. Era un dia de juliol, l'any 1952. La Jane era una noia rica que vivia plena de luxes i no li faltava de res. Era una noia bonica, morena i amb els ulls blau marí.

En canvi, en José era molt diferent. Vivia en un poble humil, a una caseta molt a prop del port. El seu pare era pescador i la seva mare cuidava els seus dos germans petits. No tenien molts diners, però eren feliços i mai no els va faltar de res.

En José va haver de mudar-se a Anglaterra, ja que el seu pare va morir. Mai no es va saber de què havia mort perquè la seva mare deia que "els draps bruts es rentaven a casa". Van haver de mudar-se a Anglaterra, ja que la seva mare no trobava feina al petit poble on vivien i, a més, les escoles eren molt millor allà.

Un any després de viure-hi, va conèixer a la que seria el seu primer i únic amor, la Jane. Era simpàtica, bonica, amable...

Amb el pas del temps, van començar a sentir una connexió molt forta entre ells, i després de 3 anys, a l'últim curs de l'institut, en José i la Jane es van enamorar.

L'agost del 1955, després de fer-li moltes voltes, la Jane va decidir presentar el seu xicot als seus pares.

Els seus pares estaven molt sorpresos perquè pensaven que una noia com la Jane no podia haver-se enamorat d'un noi de classe baixa com en José.

-Aquest és el noi que has escollit? -va dir la seva mare.

-No deixaré que un noi pobre, de granja i amb fang a les sabates estigui amb una noia fina i educada com tu! -va dir el seu pare.

La Jane se'n va anar corrents, amb llàgrimes als ulls, per culpa dels comentaris dels seus pares.

-No soc qui per a dir-ho, però em sembla que jutjar una persona per la seva història o aspecte és no donar-li una oportunitat. -va dir en José, bastant decebut.

Als pares de la Jane no els va quedar més remei que acceptar en José i, cinc anys més tard, la Jane i en José van tenir bessones i es van comprar un vaixell-casa al port.

Cada dia, la Jane portava les seves filles a l'escola i en José marxava a treballar de cambrer. Com a la feina en José no guanyava molts diners i la Jane no treballava, arribaven a final de mes molt justos.

Un dia, a en José el van fer fora de la feina i els primers dies a casa no tenien ni per a portar-se un tros de pa a la boca.

En José va provar unes quantes feines, però no acabava d'encaixar-ne a cap. Fins i tot, la Jane va intentar buscar una feina, però per ser dona ho tenia una mica més complicat.

-Quina injustícia! -deia la Jane.

En un punt on ja només menjaven una caixa de cereals al dia, en José es va veure obligat a treballar de l'únic que sabia fer: caçar balenes.

Els primers mesos van menjar abundant. Sempre portava a casa una bona part de la carn de la balena que caçava, però un dia la carn de balena es va acabar i no li va quedar més remei que sortir a caçar un altre cop.

Va sortir amb el seu petit vaixell, i després de mitja hora, va sentir el so familiar de les balenes i en va veure una.

Aquesta balena era molt grossa i també ràpida. Va tenir la mala sort que se li va fer un gran forat a la barca de fusta que tenia i, minuts després, la barca es va començar a enfonsar.

Al poc temps, en José lluitava per la seva vida i cridava i cridava sense que el sentís ningú. Després de deu minuts, en José es va acabar ofegant.

Aquella nit, el José no va tornar a casa com sempre i la Jane, que s'estava imaginant el que havia passat, plorava desconsoladament la pèrdua del seu enamorat.

Amb el cor trencat i sense ganes de viure, la Jane, que era una dona molt forta, va tirar endavant amb les seves filles, cosa que no va ser gens fàcil, però ho va aconseguir amb l'ajuda de l'esperit del seu marit. El seu cos no hi era, però l'essència no va marxar mai.

Paula Ortega Ruíz